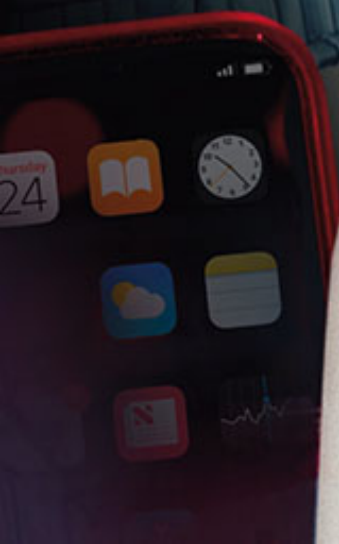

**Klaus
Oesch**

**S
O
R
O
B
A
N**

Sisällysluettelo

Luku 1

Luku 2

Luku 3

Luku 4

Luku 5

Luku 6

Luku 7

Luku 8

Luku 9

Luku 10

Luku 11

Luku 12

Luku 13

Luku 14

Luku 15

Luku 16

Luku 17

Luku 18

Luku 19

Luku 20

Luku 21

Luku 22

Luku 23

Luku 24

Luku 25

Luku 26

Luku 27

Luku 28

Luku 29

Luku 30

Luku 31

Luku 32

Luku 33

Luku 34

Luku 35

Luku 36

Luku 37

Luku 38

Luku 39

Luku 40

Luku 41

Luku 42

Luku 43

Luku 44

Luku 45

Luku 46

1

Hyökkäys on paras puolustus.

Ajatusteni harmaa virtaa soljui keskeytymättömänä virtana aivoissani.

Vyöryvä tsunami hautasi minut alleen, ahdistava, musta aaltojen hyökyvuori salpasi henkeni

Pudistin päätäni, toisen kerraan, siristin silmiäni.

Ahdistava mielikuva kaikkosi.

Survaisin vihaisesti vaihteen vitoselle, kaasu pohjaan, Volvon moottori ulvahti täysille kierroksille.

Asfalttimatolla soljuva valkeiden katkoviivojen jana virtasi Volvon alla, moottoritie liisi salmen ylittävälle sillalle.

Hyökyaallon harja sinkoutui silmiin, valkea vaahtoverkko, ajatusenergiaa kuluttava syöveri.

Teräskaide vilisti näkökenttäni reunassa, vasemmalla energialaitoksen mustat hiilivuoret, satametrisen tiilisavupiipun siluetti. Säänpieksämän betonisienen hahmo; vesitorni liukui niiden takaa. Paiskautui tuulilasiin kuin kammottava, musta kuoleman varjo.

Harmin tulinen pallo läikähti otsassani hiusrajaa hipoen.

Surun pistävät neulat tikittivät silmissäni.

Päätökseni oli kristallinen kirkas.

Meidän on hyökättävä.

Volvo ärähti, korkeaoktaaninen polttoaine suihkusi sumuna kaasuttajaan, imuventtiilit kiusasivat jyskyttäviä mäntiä, kampikammion laakereita. Harmi jyräsi kärsimätöntä mieltäni, valtimoissa virtaava adrenaliini pyyhki hermoja. Kärsimyksen aalto levisi ylleni kuin eteeni vuorena kohoava tsunami.

Oikealle katoava merenlahti.

Likaisenvihreä, vaahtoava tyrskymatto, pieksi lohcareisia kareja ja vaivaismäntyjen peittämiä kallioniemekkeitä. Ohiliukuvia rantahuviloita, kalseanvaaleita, taustalla harmaata karikkoa, viistokallioita. Modernia arkkitehtuuria, joka katoaisi aikanaan unohduksen sumuun.

Rannikolle roiskaistut miljoonahuvilat ja luksusasunnot.

Pörssikurssien taivaaseen ampuvien käyrien myötä nousseita palatseja. Tylyn yhteiskunnan linnakkeita, ahneen kulutuksen superbunkkereita.

Niihin oli upotettu carraran marmoria, indonesian tiikkiä, intian mahonkia huippudesignin viimeisten virtausten mukaan.

Niiden älyseiniin ja valvontakeskuksiin oli pakattu kilometreittäin optista kuitua ja langatonta laajakaistaverkkoa. Varkaita haistelevia antureita, virtuaalivaluuttoja sykkivä kaapelistoja.

Niitä kuvaavia valvontakameroita tietoliikenneseitistöjen kahlekoirina.

Hopeakylkinen muskelivene kiihdytti kohisten ulkomerelle, sivuutti vihreän väyläviitan; navigointitaidoton kippari puski valkeaa keulaa suoraan hakkaaviin hyökyihin. Vene oli upota jo ennen avomerellä vilkkuvaa valopoiijua.

Promilleissa riitti.

Volvo lensi kevyesti mustalla asvalttimatolla kuin enkeli. Ohi lipui tuttu jyrävä betonilaituri, siihen kiinnittyvä neliysivene laski punaista, lepattavaa pallokastaan. Poimuilevaa punapurjetta laskeva hahmo heilautti kättään.

Markusta innokkaampaa purjehtijaa en tiennyt. Elektroniikkainsinööristä oli kehittynyt sinnikäs merikarhu. Pyyhkipä millainen hiivari tahansa avomerta, oli hän aina lähdössä.

- *Kelpaako kylmä kyyti?*

Usein oli kelvannut ja kaunista seuraa ei koskaan puuttunut. Markus, Mobian sihteerien suosikki, sai aina mitä

halusi eikä jäänyt odottelemaan sekuntiakaan turhaan.

- *Antaa palaa!* Vakiolause, jolla sydvesti lätkäistiin kiharaisille hiuksille ja märkähaalarit sujahtivat kattamaan muodokkaita kumpareita.

Navakkaa vauhtia riitti hiivarissa hoilaavien, juopuvien seurueiden viilettäessä kohti merenkulkijoiden saarta, nuotiopaikkaa, aamuöisten rantakallioiden ja avautuvien sylien huumaa.

Mitä valittamista siinä oli?

Päänsärky kavalsi, ettei elämäni ollut kohdallaan, vaikka kaikki oli loistavasti. Kumma uuden kaipaus, alituinen tyytymättömyys kiersi suonissani.

Jokin, jota ei saanut rahalla.

Kateellisuus häivähti mielessäni; sen onnen puute, joka loisti lastaan kärryissään työntävien vanhempien tai jalavan alla puiston penkillä istuvien vanhuspariskuntien silmissä.

Miksi olin turhautunut? Miten minusta oli kasvanut kultaisen häkin vanki? Omaisuuden, velvollisuuksien, tehtävien kahlitsema maailmaa kiertävä teknologiaguru, jolta kaikki odottivat aina jotain uutta.

Rahaa kyllä tuli kunhan optiot kelluivat kohdallaan, mutta juurikaan ei aikaa kenellekään, itsellenikään. Kurssilasku sai sydämen jyskyttämään nettikursseja selatessa. Vain ontto tyhjiys, laimentuva elämän maku.

Hyi helvetti!

Itsesäälille ei ole aikaa. Poistin ajatukset mielestäni.

Pakko oli tunnustaa. Etsin alituisesti haasteita.

Mitä vaikeampia sen parempi. Tsunami oli kuitenkin omaa luokkaansa.

Hyökkäys oli tehtävä nopeasti, sillä aika oli käymässä vähiin.

Operaatiota oli suunniteltu jo kuukausia, toiminnan hetki lähestyi. Se oli minun alaani.

Suunnittelu oli vain prosentti kokonaisuudesta, tehtävän läpiajo vaatisi kaiken energian.

Hyökkäys on paras puolustus!

Uuden markkina valtaus maailman ääreltä oli silti riski. Suunnaton riski, eikä meillä ollut varaa epäonnistua. Mobia oli juuri siinä pisteessä, jossa se joko valtaisi kilpailijoitaan tai se vallattaisiin.

Vilkaisin taustapeiliin, hopeoidulla pinnalla kimmelsi mustatukkainen, kapeakasvoinen kovanaama. Peilin pinnasta minua tikkasivat pitkän nenän, ohuiden, määrätietoisten huulien, terävän leuan, lenkkeilyn laihduttamien poskien yllä terävät, siniset silmät. Kasvoni loistivat ruskettuneina, tasaisina, otsan keskelle oli kuitenkin jo uponnut syviä uurteita. Poskien kireys paljasti vaikeuksien voittamisen olleen vuosien puurtamisen takana.

Rohkea rokan syö.

Survaisin vihaisesti kaasua.

Tietokoneet olivat elämäni. Peruskoulusta lukioon asuin tietokoneluokissa. Opinnot korkeakoulun tietotekniikkaosastolla sujuivat huippuarvosanoin; joka vuosi yhä vaativampia töitä. Pudistin päätäni muiston välähtäessä mieleen.

Ikiteekkarista ja iloluontoisesta juhlijasta kasvoin budjettien ja organisaatiovastuiden kanssa taistelevaksi teknologiajohtajaksi.

Vilkaisin huolestuneena kuvaani. Rypyt alkoivat jo viivata otsaani; työ oli vaatinut veronsa. Viime vuosina Joonas työnsi minulle vastuullisimmat ja vaativimmat projektit. Työ vei kaiken aikani, matkat lisääntyivät maapallon eri kolkkiin, vuorokauden aikojen vaihtelu sotkivat elämisen rytmin ja imivät voimani. Eihän sellaista menoa kukaan katso pitkään.

Voi helvetti!

Ero Anjasta oli lopulta väistämätön; pelkkää tuskaa, vavahdutti psyykeni ääri rajoilleen. Hädin tuskin selvisin niiden vuosien yli. Poltin esiinpulpahtavat muistikuvat mielestäni.

Ongelmien syyt jäivät selvittämättä, eivät unohtuneet.

Aika parantaa haavat, sanotaan, mutta arvet jäävät. Öisin ne aukesivat, konjakki vain viilsi niitä syvemmälle.

Mobia: connecting people - but disconnecting families.

Vaihdoin äkäisesti kaistaa. Joku antoi äänimerkin.

Volvon ohi pyyhälsi kermanvalkea avokattoinen Audi. Ohjauspyörää hivelevä käsi heilahti, aurinkolaseihin verhoutunut nainen vilkaisi Volvoani arvostellen. Heilautin kättäni, hän nakkasi niskojaan, antoi äänimerkin, jatkoi menoaan. En ollut samaa lajia, kymmenen vuotta nuorempi miljonääri, jonka kannattaisi iskeä.

Virnistin, annoin löysää kaasulle, aivoissa säkenöivät pallot haihtuivat.

Huumoritta ei ole elämää; sen oli teekkarielämä opettanut. Fuksijuhlat, hyväksytyt diplomityöt, whatever, pirtupiikki polveen, siinä resepti. Krapulan haihduttua alkoivat taas uudet kujeet.

Elämä hymyili taivaan täydeltä; aluksi pari vuotta ohjelmistofirmassa, sitten kasvua tavoittelevan tietoliikenneyhtiön toimitusjohtajana. Kultasuoni aukeaa aina yllättäen, ylläpitokeikka saneerattavaan Mobiaan aukaisi taivaan. Konkurssikypsän yrityksen pelastusurakka tyhjensi pajatson.

Mobia myi teollista omaisuuttaan, karsi vanhoja rönsyjään, tähtäsi taivasiin ampuvaan tietoliikennemarkkinaan.

Mobia tarvitsi uusia osaajia, töitä riitti kaksikymmentäviisi tuntia vuorokaudessa.

Kun maailmaa vallataan, on joukkoja kerättävä nopeasti, asiakkaisiin on aina matkaa jumbolennon verran. Parin harjoitteluvuoden jälkeen seurasi ensimmäinen ulkomaankomennus. Tein töitä, poika syntyi Piilaksossa, tein töitä, elämä avasi sylinsä ja minä huumaannuin sen mahdollisuuksista ja vedin itseni piippuun.

Anja ei katsonut hyvällä työnarkomaania, ei innostunut kiireistäni, en älynnyt mistä kenkä puristi. Auringonpaisteen

keskelle iskevä salama oli kuin potku sydänalaaan.

Voi helvetti!

Ilo katosi työn sankarin elämästäni. Ero oli katkera, urakka katkesi kuin kanan lento, onneksi sain uuden mahdollisuuden. Minut armahdettiin kotimaahan strategiksi, mikä ei ollut normaalia.

Tane keisari ei kaivannut maailmalta takaisin kenttäkomentajiaan.

Hajoita ja hallitse! oli Tanen tunnuslause. Joonas taisi kääntää hänen päänsä.

Kortit jaettiin uudelleen, pääsin peliin mukaan, mutta se maistui tuhkalta. Elämä muuttui , peruuttamattomasti, nuoruus haipui pastellinsävyinä vanhentuvien valokuva-albumien lehdille, sydämeeni koteloitunut kylmyys jäädytti sydämeni. Katkeruuden möykky kaiversi öisin kurkkuani.

Survaisin äkäisesti takaisin viitosvaihteelle; lahden takaa siinsivät jo kylmänsinertävät pilvenpiirtäjät, niiden taustalla harsomaiset cirruspilvet venyivät repaleisena verkkona kohti koillista.

Mobia, tietoyhteiskunnan tekijä.

Tiesin rakennuksen jylhään massaan kätkeytyvän vuosikymmenen työn, ymmärsin sen tuloksena yhteiskunnan digitaalisten verkostojen rakennusosaamisen, johdinhan sen tuhansien työmuurahaisten hiljaisen tietämyksen kehitystä, miljardien eurojen ja juanien projekteja.

Annoin autoni lentää moottoritietä, ohitin uuden Business Centerin rakennustyömaan. Tasainen autovirta valui vastaani lännestä; bemarkillemiehiä, opelinsinöörejä, yrittäjäleidejä chryslereissaan. Jarrutin pääväylästä oikealle nousevalle rampille, hellitin kaasupoljinta.

Rahaa, elektroniikkaa, seikkailuja.

Mobia oli ollut luonnollinen valinta, jokaisen nörtin unelma.

Uusin suunnitelma olisi todenäköisesti elämäni suurin seikkailu. Olin punninnut sen riskejä jo kuukausikaupalla;

siihen ryhtyminen oli harkittu liike, joka muuttaisi kurssiamme lopullisesti.

Käänsin säämiskänahkaista ohjauspyörää tiukasti oikeaan. Yhtiön tornien koboltinsininen seinämatta liukui etulasin poikki kuin keskiaikaisen linnan muuri. Jarrutin avaralle, pensaiden reunustamalle pysäköintialueelle. Volvo pysähtyi vakioruutuunsa. Koppasin salkkuni etupenkiltä, ponkaisin rivakasti autosta, napsautin keskuslukituksen päälle, keinahdin kohti pääovea.

Yhtiön aseet perustuivat digitaalitekniikkaan.

Tarkistin älykännykkäni turvallisuuskoodin. Henkilökortti ja muistitikkuni roikkuivat kaulassani,

Ilman niitä en pystyisi toimimaan tietoverkossa enkä tuntiakaan työssäni.

Turvallisuus oli yhtiön toiminnan perusta; suojautuminen viruksilta, roskaposteilta, yhä rajummiksi käyviltä verkkohyökkäyksiltä. Vihamieleiset tietokantojen murtoyritykset olivat jokapäiväistä elämää. Vaikeuksia tiesivät myös asiakkaiksi naamioituneiden teollisuusvakoojien yritykset; niitä ei voinut ennustaa etukäteen. Siksi tarkistuksia tehtiin aina, yllättäen, itsestään selviltä kuulostavista asioista.

Vaikka heilautin kättäni jo sadatta kertaa tutulle pisamakasvoiselle, bodauksen mestarille, aulavartija Mikolle, hän tapitti minua silti tiukasti teräksisellä katseellaan. Se oli hänen tehtävänsä.

Lykkäsin tunnistekortin lukijaan, se imuroi mikrosekunnissa kasvokuvani, henkilötietoni, sormenjälkeni muistiinsa. Muutaman sekunnin viiveen jälkeen lasiovi avautui pehmeästi nakshtaen.

- Mitä johtaja?, Mikko täräytti hymyn leveiden leukaperien kehystämille nyrkkeilijänkasvoilleen. Nenään iskeytynyt vastustajan nyrkki oli lätistänyt sen kuukasvojen keskelle. Mikon ilme pysyi kuitenkin myötätunnottomana, Mobian kerberoksen kovana irvistyksenä.

- Menee kun ei valita, heitin kauppalehden mahonkiselle aulatiskille. Sanomien etusivu kirkui: Uusi älykännykkä julkisuuteen? Mobia johdossa Japanin telekisassa?

- Älä helvetissä? Mikon katse vaani minua paksujen huulien lokshtaessa auki, kehystivät harvahampaista hymyä. - Onko tämä totta?

Virnistin kiiruhtaessani aulatiskin ohitse. - Tiedät, etten voi puhua. Varsinkin jos keskukseen taas tulvii kyselyitä tästäkin uutisankasta.

- Eipä ihme, että naamasi on peruslukemilla, Mikko venytti kätensä olemattomaan lippaan niinkuin ikuinen merijalkaväen soturi, hänen seuraavan elämänsä suuri haave.

- Älä silti ole liian vakava. Ennen nauroit enemmän.

Keskusaula oli lasilinnan sydän, kumpaakin korkeaa sisäseinää kiipesi kaksi liukutornia, joiden kiskoissa avaruusraketeiksi simuloidut hissikorit nousivat ja laskivat epäsymmetrisesti. Toista seinämää kiemurteli spiraalimainen portaikko kuin dna-sekvenssin kierre. Huippumodernin auditorion ovet aukesivat oikealla, vasemmalla istui jo afrikkalainen valtuuskunta ja saksalaisen sijoitusyhtiön edustajia odottaen alkavia neuvotteluja. Avaran lasiatrion seinät avautuivat kuin mehiläiskenno; kerros kerrokselta osastoja, joista johdettiin tuhansia, leipäänsä maailman eri kolkissa ansaitsevia ammattilaisia. Utelias espanjalaisten lehtimiesten joukko ihaili lasiseinän vierellä myrskynharmaata saaristomaisemaa, meluisasti ärrälle sorahtavia mielipiteitä, mustia, sopimusluonnoksia pulleissa salkuissa. Jenkkipankkiirien ruskettunut, korppikotkankatseinen ryhmä neuvottelemassa puoliääneen kulmassaan.

Katseeni pyyhkäisi loputkin aulassa odottavat. Joitakin ensikertalaisia.

Myyntipääällikkökandidaatteja, intialainen koodari, aussisihteeri?

Napautin turvakortilla kerroshissin lasioven auki. Napin painallus kohautti hissikorin viidessätoista sekunnissa kuudenteen kerrokseen, ovilaatta kertoi tämän kerroksen yksikön.

ISD - International Sales Division.

Ovi aukeni huokaisten, harpoin avokonttorissa nettiä selaavan ja keskenään väittelevän järeän myyntitykkiryhmän lomitse. Vilkutin puhelimesta lörpöttelevälle muodokkaalle vaaleatukkaiselle sihteerille, joka vetäisi maalatun suunsa leveään, lupaavaan hymyyn. Hän tiesi tilanteeni; lupaus välähti silmäniskussa, hymyssä kun käännyn kohti huonettani.

Oma huoneeni oli lukossa kuten aina; hyllyköt, mappirivistöt, lukollinen seinätaulu ja kassakaappi sisälsivät tulenarkoja tietoja. Tarjouspapereita, teknisiä suunnitelmia, kilpailijatietoja, hinnoittelulaskelmia, strategiaraportteja. Neljä allekirjoittamaani salassapitosopimusta takasivat huulieni sinetöinnin vuosiksi eteenpäin. Vähäisin tietovuoto, väärä lause sopimattomassa paikassa, turha kapakkajuoru saisivat yhtiön pörssikurssin heti heilahtamaan.

Lehtimiehiä vaani kaikkialla.

Hiljaisuus on vaitiolon merkki. Markuksen vakiolause häivähti mielessäni.

Avasin oven; tumma, laiha hahmoni heijastui ovipanelista sen heilahtaessa auki. Pöytä oli järjestyksessä kuten aina; kansainväliset asiakirjat, teknologia-arkkitehtuurien luonnosversiot, japanilaiset kilpailijaraportit tervehtivät minua samoilta paikoiltaan mihin olin ne myöhään edellisiltana jättänyt. *Oliko kaikki varmasti kohdallaan?*

Läjäytin salkun täsmällisesti pöydälle, napsautin auki sen numerolukon.

- Onko sen koodi vielä syntymäaikasi?, kuulin möreän äänen selkäni takaa.

Käännähdin säikähtäneenä ja huokaisin samassa helpotuksesta. Oven kamanaan nojaava lihava,

renesanssiruhdinasta muistuttava mies oli Joonas. Takapiru, joka piti kaikkia lankoja käsissään, eikä näkynyt missään. Ilmestyminen aaveen lailla ovelleni kertoi sen, mistä hän oli kuuluisa; olla kaikkialla eikä missään.

Hengähdin syvään. - On se, sillä en jaksa muistaa uusia numerosarjoja.

- Varo vaan, ettei vihollinen saa sitä selville. Se olisi tuhomme! Hän lysähti raskaasti huohtaen huoneen ainoaan tuoliin ja heilautti sianpotkaa muistuttavan reitensä toisen polvensa päälle. Paksu etusormi näpsäytti tulen kultaiseen sytyttimeen, savu tuprahti paksujen huulien väliin työnnetystä sikarista.

- Tulikin pirunmoinen kiire, hän ähkäisi imaistuaan savupilven keuhkoihinsa.

- Lehtijuttuako tarkoitat? kysyin samalla kun perhoset alkoivat lepattaa vatsanpohjassani niin kuin aina hermostuessani.

Joonas tähtäili minua aavistuksen verran verestävillä silmillään ja imaisi toisen henkosen. Pari hikipisaraa vierähti kaljuuntuvalta otsalta paksuille poskelle. Hän kaivoi rypistyneen nenäliinan taskustaan ja pyyhkäisi punakoita kasvojaan.

- Se on kärpäsen pörinää siihen verrattuna, minkä kohta kuulet. Olen kokoamassa porukkaa puolen tunnin kuluttua pikapalaveriin. Katse ennusti ikävyyksiä.

- Älä pidätä minua jännityksessä, vastasin nopeasti ja suuni alkoi siinä samassa kuivua.

Joonaksen pyöreille kasvoille vilahti vino hymy hänen nähdessään ilmeeni.

- Älähän hermoile poika, ei purjeita ole vielä nostettu, hän ärähti. - Tämähän on vasta tiedustelua ja operatiivisen suunnitelman kehittelyä!

Hän nousi raskaasti huohtaen, tajusin, miten hän oli lihonnut viime kuukausina. Painetta piti lieventää, mutta tennis ei ollut Joonaksen paras peli. Hän nautti mielummin

viskigroginsa huvilansa biljardipöydän äärellä; siitä minulla oli monia kokemuksia.

- Leo, toivoisin, että pitäisit meille Tokion tilannekatsauksen. En ole selvillä tarkasti, missä mennään.

Huoneeni takaseinä aukeni lasi-ikkunana etelään kohti merenselkää. Alhaalla yhtiön laiturissa kellui kymmeniä valkokylkisiä, pulleita moottorijahteja ja kilpaveneitä. Heittäydyin nahkaiseen työtuoliin ja vastoin tapojani nostin jalat pöydälle. Piilaakson kokemusvuodet nousivat mieleeni; näköala oli yhtä avara kuin kuin Mountain View:n toimistosta San Franciscon siniselle sisälahdelle.

Olihan se ollut kotini kymmenen vuotta. Kymmenen onnellista, työteliästä vuotta.

Minne ne olivat kadonneet?

Näköala liukui aina mieleeni kun palasin ajassa taaksepäin.

Bay Area, digitaalitalouden maailman keskus.

Alue oli vuosikymmeniä kehittänyt internet-talouden innovaatioita, suoltanut huippututkimuksia, synnyttänyt jatkuvan virtana tietokoneyrityksiä, kaiken alleen jyräävää amerikkalaista maailman mahtia. Me olimme saaneet otteen siitä hyökyaallosta, joka mahtavalla voimalla muutti maailman varallisuutta, ihmiskunnan arjen elämää ja todellisuutta.

- Oletko huolissasi? Joonas tokaisi. - Vai miksi jäit sanattomaksi?

- Minun on mietittävä muutama minuutti, vastasin aikaa voittaakseni.

Älä höpise! Päätöksiä ei saa veivata liian kauan!

Meidän on harkittava vaihtoehtoa. Japani on toisella puolella maapalloa...

Se ei hänelle kelvannut. - Meidän on hyökättävä helvetin äkkiä!, hän ärähti.

- Älähän sitten itse hermoile, napautin äkkiä kyllästyneenä hänen ärinäänsä. - Olen valmistellut operaatiomme uuden version.

Suunnitelma oli yhtä uskalias kuin koko Mobian tarina. Kukaan ei parikymmentä vuotta sitten olisi voinut uskoa, että tietoverkkoteknologiamme voittaisi maailman tietoliikennekilpajuoksun.

Vilkaisin meren selälle, utelias harmaalokki liiti ikkunan poikki kaklattaen keltaisella nokallaan, tutkaillen terävillä silmillään ikkunaa kuin urkkien salaisuuksia, joiden kanssa työskentelimme päivästä toiseen.

Etsimme vaikeuksia ja löydämme niitä.

Yhtiön tunnuslause oli tuttu minulle jo vuosien takaa ja se tuntui toistuvan projekti toisensa jälkeen. Hanke, jonka valmistelu piti minua hereillä iltakaudet oli mittaluokassaan ennen näkemätön.

Suuri projekti oli alkanut muhia päässäni jo pari vuotta aiemmin Piilaakson vuosina.

Mobia oli pieni, haastaja ja uusille markkinoille oli päästävä millä hinnalla hyvänsä.

Projektista oli vähitellen tullut osa minua. Viikko viikolta se oli kasvanut ajatuksissani kuin mentaalinen sikiö, odottaen vain syntymänsä lopullista hetkeä. Supistukset olivat alkaneet viime viikolla, ajatusten poltot hiillostivat rajuina mieltäni.

Minkä takia? Mitä oikein yritin itselleni todistaa?

Tällainen tilaisuus tulee vain kerran elämässä.

Kauempana ulkoluodolla, reimariväylän päässä tönötti valkoseinäinen loisto sykkien valkoista valovirtaa nousevan myrskytuulen keskeltä. Muutaman meripenikulman päässä erottui länteen vaarua sinivalkea risteilyalus, sen takana horisontin rajamailla musta, paksua savuvanaa perässään vetävä venäläinen öljytankkeri. Horisontti oli kuitenkin lähempänä kuin se maa, johon ajatukseni olivat jälleen kerran liukuneet.

Huipulle oli helpompi päästä kuin pysyä siellä.

Uhka nousi idästä.

Japani oli jo pari vuosikymmentä kehittänyt kilpaa samaa teknologiaa, jolla Mobia haki etumatkaa ja markkinaosuutta maapallolla. Ykköseksi nouseminen vaati uraa-uurtavaa tutkimusta, sitkeää työtä ja hämmästyttävää onnea.

Tsunami keräsi voimia voimalla Tokion lahdella, maa vavahteli innovaatioita teletekniikan ja kuluttajamarkkinoiden kehityskeskukseen, me kuulumme sen värähtelyt.

Ilmavirtaus liidatti lokkia jo kaukana majakan yllä, tankkeri oli häipymässä ulapalle.

Otin salkustani punaiset kansiot, poimin ne kainalooni, huokaisin ja nousin.

- Muut odottavat jo oven takana, Joonas tuhahti. - Päästetään ne sisään, turha hukata aikaa.

- Käymme sitten asiaan. Vilkaisin sukellus- ja suunnistuserikoiskelloani; 09:00 GMT.

Onko jakaus suorassa, näkyykö kello? Markuksen virnistys välähti mieleen.

Avasin huoneeni oven. Marjut ja Markus odottivat minua valppaina ja astuivat sisään kun aloin jakaa kansioita. Jokaisen pinnalla kimmelsi laserinmusta teksti:

PROJECT SOROBAN - STRICTLY CONFIDENTIAL.

Jokainen sieppasi oman kappaleensa ryhtyen kiivaasti silmäilemään niiden sivuja.

Uppouduin omaani, eikä menneeseen ollut enää paluuta.

2

Auringonsäteet viilsivät mahonkisen pöydän pintaa kylminä, kimmeltävinä valomiekkoina.

Ne pyyhkivät Soroban-kansioihin uppoutuneita miettiviä kasvoja, paperinippuja ahmivia silmiä, työpöytiin naputtavia sormenpäitä.

Hetki oli jännitteinen, ratkaiseva hetki; tulevaisuuteen tähtäävä päätös.

Vääjäämättömällä voimalla latautuva momentti, joka ratkaisi loppuelämäni suunnan.

- *Soroban?* Onpa erikoinen projektin koodinimi!, Marjut äyskähti nostamatta paperiin uppoutunutta katsettaan. Pyöreään otsan alla kaareutuvat kulmakarvat kohosivat arvioivasti.

- Helmitaulu japaniksi, vastasin lakonisesti. - Selitän kyllä...

- Onpa ovela koodinimi, hän vilkaisi minuun terävästi sipaistessaan muistion seuraavan sivun auki. - Miten keksit sen?

- Osuvin nimi ilmiölle, joka muuttaa maailman tietotalouden, vastasin virnistäen.

- Oletpa sinä vaatimaton! Marjut sukaisi platinanvaaleat suortuvat silmiltään katsahtaen minua tutkivasti. Siron käden tulipunaisiksi lakatut sormenkynnet naputtivat ahneesti paksua, rapisevaa paperipinoa.

Hän tiesi kyllä arvonsa.

Kiitettävien arvosanoin läpiviety väitös digitaalisen median pakkaustekniikasta teki hänestä korvaamattoman Mobialle. Kuuro pisamia kattoi kuultavaa kasvojen ihoa, soikeina määrätietoista leuasta kohoavia poskipäitä,

safiirikorvarenkaiden täplittämiä korvia. Hänen sileä otsansa kuului kuin renessanssin marmoripatsaalla, mansikanpunaiset huulet suipistuivat yllättävän lauseen kohdalla, Hän nuolaisi mietteissään sormenpäättään, napautti uuden lehden syvänsinisten silmiensä eteen. Katse liukui sivujen yli skannaten muutamassa sekunnissa ehdotukseni olennaiset osat, johtolangat ja merkitykset Mobialle.

Muiden vielä keskittyessä satasivuisen kansionsa sisältöön hän kohotti katseensa, käänsi kasvonsa vinosti minuun kuin valokuvamalli. Valitsi edullisimman kuvakulman. - Leo, mitkä ovat projektin pahimmat miinat? hän sinkosi kysymyksen valkeiden hampaidensa lomasta. Puolittaiseen hymyyn peitetty kysymys jäi leijumaan ilmaan.

Täsmällinen osuma.

Kylmä väre käväisi selkäpiissäni.

Pahimpia vaihtoehtoja olisivat yhtäkkiä tyhjästä esiin pulpahtavat miinat; sopimusrikot, yllättävät haasteet, joukkokanteet, tietovuodot. Niitä ei halunnut kukaan. Ne olivat arkipäiväämme ja maksoivat lauetessaan maltaita.

Karaisin kurkkuani. - Olen punninnut kaikki ajateltavissa olevat vaihtoehdot.

- Arvaan kyllä sen, mutta sittenkin, hän venytti sanojaan, virnisti miesmäisesti haastaen minut muiden edessä. Sälekaihtimien takaa kiiluvat valonsäteet kutoivat kellertävää verkkoaan Marjutin kasvojen soikiolle. - Riskit nousevat mahdottoman suuret.

- Nehän kaatuvat minulle, asetin käsivarteni ristiin rinnalleni torjuvasti.

- Ja samalla meille kaikille, Majut lisäsi kuivasti, kireällä äänensävyllä.

En halunnut vastaväitteitä, mutta hän oli oikeassa.

Riskit olivat huikeat.

Joonas kohotti katseensa dokumenteista. - Päätökset on aina tehtävä epävarman tiedon pohjalta, hän mörähti. - Jos

lähdemme tälle purjehdukselle ovat uhkat kuitenkin tiedossamme ja päätöksen on oltava yksimielinen.

- Päätös perustuu epävarmuuksiin. Se on samaa luokkaa kuin vanhoilla löytöretkeilijöillä, Magalhaesilla ja...

- Eikö hän joutunut hirttämään pahimmat kapinoitsijat ja paloitlemaan heidät ennen kuin löysi Kap Hornin? Marjut nousi tuolistaan, tikkasi minua suoraan silmiin väistämättä tuumaakaan.

- Tietääkö Tane projektista?

Hän pyyhkäisi pitkän suortuvan sileän takkinsa kauluksesta. Aerobicin trimmaama hoikka vartalo sopi hyvin miesmäiseen, harmaaseen housupukuun. Kaulan ympärille sutaistu tiilenpunainen silkkihuivi lehahti ilmassa kuin kaunis perhonen. Kasvisruokavalio piti jäntevän vartalon hoikassa kunnossa.

- Leo, tarvitsemme tähän lisää resursseja. En voi muuten kuvitella meidän selviävän tästä. Sanat räiskähtelivät huulilta kuin luodit konekiväärin piipusta. Hänen ajatuksensa toimivat kuin sekuntikello; kärppä, joka haastoi minut hengissäselviämisen edellytysten jatkuvaan haisteluun.

- Olet oikeassa, vastasin venytellen sanojani. - Olemme suunnitelleet Joonaksen kanssa...

Hän ei suostunut kuuntelemaan vaan keskeytti minut. - Älä puhu paskaa! Entä japanilaiset? Takaatko heidän luotettavuutensa? Kuinka pitkään olet tuntenut heidät?

Hyvä kysymys. Suuni kuivui.

- Amacom on operaation kulmakivi, sanoin pohdiskellen sitä, miten paljon aikaa oli upotettu jo taustojen selvittämiseen.

Olin saanut koulutukseni kovassa koulussa, joka opetti muutamassa hetkessä harkitsemaan eri menettelytapojen ja toimintamallien todennäköiset seuraukset. Logiikkaa, todennäköisyyttä, heuristiikkaa...Ankarat projektit opettivat

kantapään kautta; unohda turhat mietiskelyt, toimi nopeasti vähäisen tiedon varassa.

Olin tehnyt kyllä kotiläksyni.

Silti Marjutin kysymys pani minut miettimään operaation simulointiin kulutettuja kuukausia. Eri skenaarioiden seurauksien pohdinta vei aikaa.

Nyt meidän oli otettava aloite; ja se oli uutta.

Olimme pari kuukautta myöhässä kilpailusta, riskiottokykymme heikkoa.

Tiukka ja ankara pohdinta johti vaihtoehtoon, joka väistämättömästi johdattaisi Mobian vaarallisille vesille ja vaikeille markkinoille. Soroban oli muutoksen koodinimi, nopeasti vaihtuvien tuulien hyödyntämistä, rankalle löytöretkelle purjehtimista. Palkintona mittaamattoman markkinan valtaus, riskinä liittoutuminen tuntemattoman voiman kanssa.

Marjut kääntyi kysyvästi pöydän ääressä istuvien puoleen. Tummat pilvet kiisivät auringon eteen, valon kimmellys kaikkosi huoneesta kuin huonon onnen enteenä.

- Mitä mieltä muut ovat?

Markus naurahti, nosti leveät kasvonsa Sorobanmuistiosta haukottellen makeasti.

- Uskomaton viritys! On sinulla mielikuvitusta!

Viilipyttymäisen ilmeen takana väijyi olennaisen havaitseva kyky, kaiken havaitseva mielen silmä. Noissa matemaattisissa aivoissa ei tällaisissa tilanteissa ollut sijaa tunteenomaisille mietteille. Hän oli tottunut operoimaan loogisesti; todennäköisyyksillä, joukko-opillisilla faktoilla, mahdollisuuksilla, aikaikkunoilla.

Tiesin kyllä, mitä hän laskelmoi.

Mikä oli teknologioiden toteutumisen vauhti, markkinoiden kriittisen massan kehitys?

Hän antoi Marjutin odottaa aivojensa työskennellessä vielä luetun muistion tosiasioiden parissa, siemaisi mietteliäänä kahvia kupista.

Javascript; langattoman sovellusohjelmointikielen punertava nimi kimmelsi sen kyljessä.

- Suunnitelmanahan on kuin unelma ja faktat kohdallaan. Juuri sellainen juttu, jota on kaivattu jo vuosisatoja, sanat virtasivat etuhampaiden välisestä rakosesta.

- Et voi olla tosissasi! Marjut puuskahti. - Juttu vie meidät perikatoon!

- Tämä paperipinkka sinkauttaa Mobian lopullisesti kyberavaruuteen! Markus silmäsi muita maanruskean kähärätukkansa alta, sinisistä silmistä sinkoava kettukatse naulautui minuun.

- Leo, suunnitelma on ennenkuulumaton. Miten helvetissä olet osannut keittää tällaisen sopan?

Annoin hymyn levitä kasvojeni poikki, mutta epävarma tunne alkoi nakertaa jossain sisälläni.

Kummallista, ajattelin epäjohdonmukaisesti, miten vähästä kaikki onkaan kiinni.

Emme olleet tietämättömiä teletekniikan kehityksestä, vaikka se tapahtui toisella puolella maapalloa. Silti käsittämättömän tapahtumasarjan tuloksena käsissämme oli maailman valloitus suunnitelma. Sen esittäminen vielä vuotta aiemmin olisi asettanut minut heidän silmissään henkisesti häiriytyneiden joukkoon.

Yritin näyttää yhtä tyyneltä kuin kyseessä olisi ollut arkipäiväinen tennisottelu.

- Suunnitelman laatiminen alkoi vuosi sitten, vakuutin, vaikka kylmä väre kiisi jo toistamiseen selkäranka pitkin. - Tane on asioista perillä, hän on näyttänyt vihreää valoa.

Markus pudisti päätään. - Puhu sinä, minä pidän hevosta!

- Olemme pohtineet moneen kertaan juttua, Joonas vahvisti kumealla, kuin valaan vatsasta kumpuavalla äänellään. Hän piti merkitsevän tauon, silmäili meitä ilmeettömästi. - Mutta tämä on myös ryhmän päätös ja siitä keskustellaan nyt.

Markus pysyi vaiti.

- Onko Tane varmasti informoitu? Marjut jatkoi vankkäämistään ja napsutteli hermostuneena pitkiä kynsiään.
- Hänen ylitseen ei kävellä.

Kova kuin pii, minä ajattelin.

Tane ei ollut tavallinen yritysjohtaja vaan ihmetteen suorittanut sankari, konkurssikypsän Mobian menestykseen siivittänyt pioneeri. Hänen sanansa painoi enemmän kuin muiden, sanottuaan viimeisen sanan kantoi siitä vastuun. Kasvun vuosina hänestä oli kehittynyt loistavaa tulosta takova kauppias, joka hyväksyi projektin silmää räpäyttämättä vain mikäli sen tulevat tuotot ampuisivat pilviin.

- Menestys perustuu vain työhön ja ankaraan fokusointiin.

Vihattu tunnuslause; monet kokivat sen nahoissaan, lähtöpässit seurasivat nopeasti keinoa tulosta tekevää.

Menin ikkunaan, vedin sälekaihtimet samalla kun synkkä pilviverho alkoi hälvetä.

Valonsäde kuin hyvä enne välähti Joonaksen sinipunaisen muotisolmion kuvioissa.

Valovirta heijastui myös Markuksen mietteliäiltä kasvoilta, otsan keskellä syveneiltä rypyiltä.

Kymmenen vuotta tietoliikennekeskusten ohjelmistokoodausta kantoi veroaan.

Silti hän oli paras tuntemani telejärjestelmien arkkitehti. Mobian siirtyessä multimedieverkkojen toimitusten raskassarjaan, olivat haasteet monikymmenkertaiset. Hänen ryhmänsä kykenisi taatusti seuraamaan japanilaisten teleoperaattoreiden kovenevia standardivaatimuksia, siitä oli varma.

- Leo, tiedät hyvin, ettei liitto japanilaisten kanssa suoja meitä, Markus sanoi venyttäen lausettaan. - Vaikeissa paikoissa tulee vain heidän sanansa meidän sanaamme vastaan.

- Meillä ei ole valinnan varaa, pyyhkäisin otsaltani noruvan hikipisaran. - Yksin olemme vielä liian pieniä niin

isoille markkinoille. Ainoa mahdollisuus on liittoutuminen ja Amacom on paras vaihtoehto.

- Leo on oikeassa. Jos haluamme päästä sisään Aasian markkinoille, on se ainoa mahdollisuutemme, Joonas silmäsi muita huoneessa olijoita tutkivasti kuin haluten varmistua kaikkien motivaatiosta. Valkeiden hiuksien seppelöimän kaljun alla sarvisankaisten lasien kehystämä katse liikkui tuikeana. Laattamainen kämmen pyyhkäisi liituroitapukua, olkapäille satanutta hilsettä. - Laskelmat ovat olleet Tanen syynissä!

Joonas pamautti kansionsa kiinni.

Paksu kämmen lepäsi jyrkästi mahonkisen pöydän pinnalla antaen painoa hitaasti putoaville sanoille.

Vaikka tuolla Machhiavellillä oli aikaa eläkkeeseen vain pari vuotta se ei pehmentänyt hänen käytöstään. Samalla noiden aivojen muutenkin nopea toiminta oli vain terävöitynyt.

Dementiasta häntä ei ainakaan voinut syyttää.

Syntyi puolittainen, odottava hiljaisuus.

Huoneessaolijoiden kasvoissa heijastui pohdiskelun vaikeus, kaavailut tehtävän onnistumiseksi, vähitellen avautuneet huikeat mahdollisuudet. Epäselvien tekijöiden harkintaa, tavoitteen saavuttamista auttavien seikkojen miettimistä, tehtävän todennäköistä epäonnistumista.

Marjutin kasvoille levisi kummastunut ilme, hän kietaisi kätensä ympärilleen kuin haluten suojata itseään joltain vieraalta, pahaenteiseltä uhalta, rypisti otsaansa.

- Sehän on itsemurha! hän totesi huuliensa lomasta. - Miten suojata tietoliikenneverkon ja älypuhelimien ohjelmistot?

- Jaamme ne osaprojekteiksi, määritämme vastuut ja luomme yhteisen ansaintalogiikan, huomautin kärkevästi. En ajatellut joutuvani näin kovaan kuulusteluun. - Sitäpaitsi projektin patentit ovat jo hyväksymisvaiheessa Aasiassa.

Marjut käännähti, katse leimusi, posket punersivat kiihtymystä kuulaanvalkeissa kasvoissa haluten estää harkitsemattoman ehdotuksen.

- Idiootti! Haluatko menettää hetkessä sen, mitä olemme kehittäneet selkänahkastamme kaikki nämä vuodet?

- Rauhoitu, yritin vältellä. Negatiivinen energia humahti väliimme kuin seinä. - Käymme läpi suunnitelman ja selvitän yksityiskohdat...

- Sinähän parhaiten ne vinosilmät tunnet! *Naps, naps ja naps!* Marjut kiihtyi. - Nehän digitaalikameratkin ovat kehittäneet, varastavat innovaatiosi kyllä nopeammin kuin uskotkaan!

- Sitä varten tarvitaan yhteistyösopimus! iskin vastaan. Sanamme kalisivat kuin säilät alkaneessa henkien ottelussa.

- Amacom on tulossa....

- So, so, rauhoittukaa!, Joonas kopautti sikariaskiaan ja asetti huolellisesti ohuenruskean panatella-sikarin paksujen huuliensa väliin. Sytyttimen liekki leimahti, hän imaisi pitkät, rauhalliset savut ennen seuraavaa lausettaan. - Leon suunnitelma on kiinnostava, mutta siinä on vielä monta riskiä. Me arvioimme ne ja harkitsemme asiaa perin juurin ennen kuin menemme eteenpäin.

- Meillä ei ole aikaa siihen ylellisyyteen! tiuskaisin ja läjäytin nyrkkini pöytään. Säkenöivä kipu alkoi kaivertaa takaraivoa, *taas kapuloita rattaissa....*

Joonas muljautti minuun yrmeän katseen. - Vaikka suunnitelmasi onkin nerokas, on uhka- ja riskianalyysi tehtävä!

Ettei kävisi niin kuin Teneran kanssa.

Adrenaliini kohahti vereen kuin hyökyaalto, vapisin. Liian monet suunnitelman kanssa valvotut illat vaativat veroaan. Edellisen yön kolmen tunnin uni oli väsyttänyt, aukkokohtien alitajuinen ajattelu avannut silmäni jo neljältä aamulla. Ohimoitani jomotti, särky hellittäisi vasta kahden buranan ja kolmen kahvikupillisen jälkeen.

He olivat oikeassa; kansainvälisille markkinoille meno oli sotaretki. Soroban vaatisi satojen miljoonien panostuksen, eikä mikään yhden miehen show. Silti vain sen avulla pääsisimme riittävän nopeasti räjähdysmäisesti kasvaville Japanin ja Aasian markkinoille.

Voittaja korjaisi potin ja toiselle sijalle joutunut järjestelmätoimittaja olisi jo häviöjä.

Hengähdin syvään, vastasin niin rauhallisesti kuin pystyin.

- Helvetti, ettekö tajua, että neuvottelut vievät vielä useita kuukausia ja projektin käytännön valmistelut ainakin puoli vuotta!

- Saat luvan odottaa! Joonaksen ilme oli kuin kylmän jäävuoren. - Tane ja minä olemme viime kädessä vastuussa. Tarvitsemme harkinta-aikaa, hallituskin on informoitava.

- Aikansa kutakin sanoi mummo kun pääsiäispyhät katiskassa istui! Markuksen oli vaikea olla vinoilematta. - Lähdetään Leo odottaessa pienelle purjehdukselle niin viilenet vähän.

Hengähdin syvään, hapuilin nenäliinaa taskustani kuivatakseni otsalleni kohonneet hikipisarat.

On heikkoutta yrittää yksin. Tämä oli ryhmän projekti ja siinä tarvittiin kaikki ystävät, joita löytyisi Mobian viidakosta, hymyilin Markukselle kiitollisena.

Keskusaulasta ja kerroksen käytäviltä kantautuvat äänet olivat vaimentuneet, huoneilmastoinnin kohina häipynyt korvistani. Taivaalla kiitävien riekalepilvien lomasta välähtävät viistot valonsäteet lakaisivat huoneen koilliskulmaa, pöydällä sekaisin lojuvia Sorobanin dokumentteja, neuvottelun kiihdyttämiä kasvoja.

Säteet loihtivat huoneeseen illuusion pehmeänä valon ja varjon verkostona liehuvasta lipusta. Oudon lepattava kuvio; Japanin vanha sotalippu, jonka keskiöstä auringon punainen pallo laajeni miekkamaisina, verenpunaisina säteinä kohti repaleisia reunoja.

Joonas tähtäili merelle pölläytellen sikariaan äänettömänä. Markus piirteli mikropiirien symboleja hajamielisenä paperille kuin elektroniikan luennolla. Marjut pureskeli huuliaan kuin arvioiden, olinko lopullisesti menettänyt harkintakykyni. Äänettömyyden katkaisi vain neuvotteluhuoneen keskusaulaan ohi suhahtavan hissimodulin vaimea jarrutussuhaus.

Marjut vilkaisi kelloaan. - Joko lopetimme?

- Lopetamme tähän, äyskäsin. - Milloin jatkamme? kysyin tähyillen Joonasta.

- Alkakaas vain pakata kampeitanne! hän totesi kuivasti. - Ajan teidät heti kiinni kun saan hallituksen ja Tanen ajatuksista selvän.

- Mitä? Kaukopartio valmistautuu? Markus kohotti kysyvästi tuuheita kulmakarvojaan..

Joonas nyökkäsi. - Mutta nyt asiaan. Esittele yksityiskohdat, hän nyökkäsi.

Hengähdin syvään, heijastin ensimmäisen kuvan seinälle. Puhuin tunnin.

Aikatauluhahmotelmat, flappitaululle töherretyt verkkojärjestelmäluonnokset, tiukka väittely alkoivat vakuuttaa. Tekniikka; skaalautuvat ohjelmistot, langattoman median alustat, älysovellusten kehittimet, olivat rutiinia. Eniten kysymyksiä herättivät palvelujen arvoketjun, kuluttajatestien ja median luoman lisäarvon yhteensovittaminen.

Strategia ja partnerisopimus olivat vaikeimmat.

Viiden tunnin kuluttua kaikki alkoivat väsyä, antoivat periksi. Kokemuksesta tiesin tämän olevan vasta alkua.

Myhäilin itsekseni hämärässä huoneessa, olin voittanut ensimmäisen erän.

- Alan jo uskoa, että olet miettinyt tätä juttua! Marjut vilkaisi jo kolmannen kerran kelloaan.

- Minun on mentävä, ranskalaiset odottavat.

Aselepo. Nyökkäsin. – Okei. Seuraava checkpoint on kahden päivän kuluttua samaan aikaan.

– Hyvä! Tarkistan siihen mennessä budjettilaskelmat. Hän veti suunsa vinoon hymyyn, mieto Versacen haju jäi leijumaan huoneeseen kun ovi suhahti kiinni.

– Minäpä teen taustyötä tiimini kanssa. Markus nousi venytellen tuolistaan silmäillen kuitenkin huolestuneena suunnitelman liitetiedostoja. – Näyttää siltä, että lisätiedot Docomosta eivät olisi pahitteeksi.

Tiedot japanilaisen telejätin, Docomon e-life-palveluteknologiasta olivat valuneet korviimme monia reittejä; lehdistä, konsulteilta, hämmästyneiltä liiketuttavilta, aasialaisilta asiakkailta, joita kiinnosti se, mihin Mobia ryhtyisi. Jäykäksi ja konservatiiviseksi arvioitu japanilaisyhtiö oli yllättänyt meidät kuin salama kirkaalta taivaalta. *E-life oli killer*; suunniteltu jakamaan uusia, häikäiseviä älyverkkopalveluita kuluttajille. Uutiset hymyilyttivät aluksi tuotekehityksen insinöörejä, mutta vuodessa hymyt hyytyivät. Nerokas palvelu keräsi kahdessakymmenessä kuukaudessa viisikymmentä miljoonaa asiakasta kuin tyhjästä. Sellaiseen saavutukseen ei mikään eurooppalainen telejätti kykenisi.

Kännykän soittoääni taskussani, kaivoin hopeanharmaan kännykkäni, painoin sen korvalleni.

– Terve, Masa, olen palaverissa, vastasin.

– Faija, se tapahtuu tänä iltana! poikani kävi suoraan asiaan.

– *Okei.* Olen paikalla! Tämä oli tärkeää...

Etelässä, ulapan yllä taivaan esirippu alkoi revetä pilviharsoiksi. Sinisistä laikuista välähti kultaisia sädemassoja kuin Doren raamatunkuvituksista.

– Leo, olen tyytyväinen. Joonas hieroi viidennen sikarinsa kiviseen, mustaan tuhkakuppiin ja nosti lasit otsalleen. Hän kuulosti kuitenkin erityisen varovaiselta ja äänsi lauseensa huolellisemmin kuin mitä hänellä oli tapana.

Nyökkäsin Joonakselle, enkä kertonut hänelle pari viikkoa aiemmin käydystä keskustelusta. Käsillä oleva tehtävä on aina ainutlaatuinen. Onnistumisen mahdollisuuksia oli ehkä yksi sadasta ja tuo suhde kasvoi meille epäedulliseen suuntaan.

Tehtävä oli kuitenkin vielä mahdollinen, mutta aikaa ei saanut hukata niin kuin olin Tanelle selittänyt.

- Soroban? Se on hyvä nimi operaatiolle. Tanen sanat kimmahdivat muistiini. Hänellä oli ollut aikaa toissa viikolla vain puoli tuntia, mutta hän käytti sen tehokkaasti kuin toimitusjohtaja, joka piti sataa palloa ilmassa samanaikaisesti. Jonglöörin ominaisuudet olivat eduksi, vaikka suuryhtiön johtajan virallisiin vaatimuksiin ne eivät kuuluneet.

- Taifuuni siis nousee lujaa vauhtia. Mitä ehdotat? Tanen tummajuonteiset kasvot mutristuivat ajatusten paineessa, mutta säilytti tyyneytensä kuten aina. Paksu, härkämäinen niska punersi kuitenkin kuin apassien Geronimolla. Korppikotkan kasvojen hymyttömästi alas sukeltavat suupielet vaativat välitöntä vastausta mahdottoman yhtälön ratkaisuksi.

- Suunnitelma on tässä, minä vastasin hätäilemättä.

Hän ojensi kouraansa, tarttui muistioon, vilkaisi minua syrjäkarein, syventyi tekstiin.

Tämähän on kuin jännitysfilmistä, Tane totesi viidentoista minuutin kuluttua nostaen kyömynenäänsä papereista. - Miten helvetissä olet kehittänyt tämän juonen?

- Japanilaiset suunnittelevat maailmanvalloitusta, vastasin kuivasti. - Ainoa mahdollisuutemme on vastaisku.

- Soita heti Matsunagalle! Tane alkoi naputtaa pöytää sormillaan, katsoi minua vihrein, hyytävin silmin. Päälakea myöten suitut hiukset tuntuivat myötäilevän terävää ajatuksenkulkua hänen käännellessään päätään kuin saalista tähyävä kondori. - Ja sinä saat painua Tokioon

kaikessa hiljaisuudessa. - Muista pitää juttu toistaiseksi omana tietonasi.

- Hyvä on, milloin lähden?, vastasin jämäkästi.

- Tee se heti, aika on rahaa. Tane virnisti samalla hyeenamaisella tavalla kuten lukemattomissa lehtikuvissa. Se ilme ei ennustanut hyvää vastustajalle - eikä sille joka pettäisi hänen luottamuksensa. Minua kylmäsi kun muistin kaikki saneeraukset, jotka hän oli ilmeettömästi toteuttanut Mobian vaaran vuosina.

Suu poikki tai pölkylle.

Jos tulosta ei tulisi, kohtaloni olisi selvä. Voisin huoletta lähteä hiihtelemään pohjoisen hangille, eikä Mobian ovia enää tarvitsisi kolkutella.

Tanen hymy hyytyi ja hän silmäili minua kylmästi. Hetken pohdinta valaisi kivijumalan kasvot. Ahne ilme levisi hänen golfkentällä ahavoituneille graniittikasvoilleen.

- Mutta muista, me teemme siitä Troijan puuhevosen!

3

Leukaperät kireänä tuijotin sisäiseen tyhjyyteeni, mitään näkemättä.

Sattumat oli karsittava, vaihtoehdot arvioitava, yksityiskohdat käytävä läpi sadannen kerran.

Riskien näkymätön, painava rautapaita humautti ylleni. Käsillä olevan projektin aikataulut, toimenpidelistat, miehitys, budjetit - you name it - tulvivat päässäni. Olinhan sentteri, aloittaja, uusien projektien käynnistäjä.

Varomaton jarrutukseni oli kolhia vieriruudun kuplafolkkarin.

Terästäydy! Luoviminen tuntemattomille vesille alkoi.

Heitin Volvon oven kiinni, säntäsin kohti purjevenesatamaa.

Vilkaisu kelloon, *ehdinkö paikalle?*

Merenlahtea reunusti teräväsärmäinen, mustanpuhuva karikko kohosi kesäkuuman kärventämästä kaislikosta kuin kuun maisemasta. Meren ulappa, loitommalla kelluvia purjeveneitä, moottorijahteja, kansillaan uteliasta nuorisoa. Kiersin kivikon, harpoin vesijättöä jätebetoniselle tasanteelle; kalliojärkäleen viereen kasatun punertavanruosteiselle peltiparakille.

Väärä paikka!

Puolijuoksua, hölkkää elementeistä ja lasiseinistä pinotun rakennusviidakon poikki satamalaiturille. Kaupungin hylkymaata; lautatarhojen, romukauppojen tiheän heinikon peittämää...

Likaisenharmaa tehdas lojui sen keskellä muistuttamassa menneiden vuosikymmenien aherruksesta.